

UZASADNIENIE

Obwiniony M. K. pracował jako pracownik - (...) w oddziale firmy (...) w P. przy ul. (...). W dniu 07 kwietnia 2021 roku M. K. rozpoczął pracę o godz. 6:00 i wyjechał jako konwojent z drugim pracownikiem jako kierowcą w trasę w celu rozwiezienia towarów do klientów. Około południa dyrektor oddziału w/w firmy (...) otrzymał informację od jednej z kierowniczek sklepu, że M. K. znajduje się pod wpływem alkoholu i przewrócił dwie palety z towarem. Po tej informacji T. N. postanowił sprawdzić trzeźwość M. K. jak wróci z trasy. Po godz. 14:00 M. K. powrócił do firmy i wówczas T. N. jak rozmawiał z nim stwierdził, iż jego stan ewidentnie wskazywał, że M. K. jest pod wpływem alkoholu, ma bełkotliwą mowę. Dlatego T. N. postanowił zadzwonić na policję. Po przyjeździe funkcjonariuszy policji z K. w P. M. K. został poddany badaniu na stan trzeźwości. Badania wykonane na miejscu na urządzeniu A. I. o nr fabr. (...) wykazało, że M. K. był w stanie nietrzeźwości wynoszącym: o godzinie 15:14 do stężenia na poziomie 0,71 mg/l, o godz. 15:31 do stężenia na poziomie 0,62 mg/l. Obwiniony M. K. odmówił podpisania protokołu z badania trzeźwości i podał policjantom, że alkohol spożył po godzinach pracy tj. 14:10 w ilości 200 ml wódki.

M. K. nie stawiał się na rozprawę i dlatego został wydany wyrok zaoczny.

(dowód: zeznania świadka T. N. k. 4-5, 34verte, wyjaśnienia M. K. k.8, sprzeciw obwinionego k.23, notatka urzędowa k.1, protokół badania stanu trzeźwości k.2, świadectwo legalizacji k.3,)

Obwiniony M. K. legitymuje się wykształceniem licencjatem z pedagogiki. Obwiniony jest zatrudniony jako kierowca w firmie (...) z wynagrodzeniem 1.400 brutto na 1/2 etatu. Jest żonaty, ma na utrzymaniu troje osób, żonę i dwoje dzieci. Jest współwłaścicielem domu o pow. 120 m². Obwiniony nie był dotychczas karany.

(dowód: dane osobopoznawcze k14.)

Obwiniony M. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W pisemnych nadesłanych wyjaśnieniach M. K. wskazał, że tego dnia pracował jako konwojent samochodu ciężarowego i po powrocie do siedziby firmy około godz. 14:00 był wtedy trzeźwy. Podszedł do niego dyrektor T. N., który poinformował go, że musi zostać przebadany alkomatem, gdyż sklepowa z Ł. zawiadomiła, że on może być pod wpływem alkoholu, gdyż wyrzucił źle zabezpieczoną paletę. Zgodził się na badanie, ale jak usłyszał że to potrwa i musi przyjechać policja, to on poszedł do auta kolegi i tam spożył 200 ml wódki miętowej, gdyż nie zależało mu już na tej pracy. Podniósł, że alkohol spożył już po godzinach pracy w prywatnym samochodzie kolegi, a nie na terenie zakładu pracy, więc wszystko odbyło się legalnie.

(dowód: pisemne wyjaśnienia obwinionego k.8)

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za całkowicie niewiarygodne. Bowiem zebrany w sprawie materiał aktowy stoi w sprzeczności z tymi depozycjami obwinionego. Przede wszystkim jednoznacznym jest, że interwencja policji i badanie obwinionego na stan trzeźwości przez funkcjonariuszy policji miało miejsce na terenie zakładu pracy, a nie poza nim, gdyż po dopiero zakończeniu procedury przez policję, obwiniony został odwieziony przez kolegę do domu (k.1). Dalej nieprawdziwe były argumenty obwinionego odnośnie spożywania alkoholu przez obwinionego dopiero po godz. 14:00, a więc po przyjeździe do firmy i zakończeniu swego czasu pracy, gdyż zaprzeczają temu nie tylko zeznania świadka T. N. jak i wynika z badania stężenia alkoholu u obwinionego. Z zeznań T. N. jasno wynika, że tuż po przyjeździe M. K. na teren firmy (...) od razu z nim rozmawiał, wyczuwał od niego alkohol, jego stan ewidentnie wskazywał, że w/w jest pod wpływem alkoholu, miał nawet bełkotliwą mowę (k.5). Nadto z protokołu użycia A. i jego wyniku badania stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu wynika wprost, że obwiniony był już w fazie wydalania alkoholu z organizmu, gdyż stężenie alkoholu już mu zaczęło spadać, a więc alkohol został spożyty jeszcze przed godz. 14:00. Gdyby uznać depozycje M. K. o spożytym po godz. 14:00 alkoholu w ilości 200 ml wódki, to jego organizm podczas I i II próby badania trzeźwości znajdowałby się dopiero w fazie wchłaniania,

bądź równowagi. Dlatego całość wyjaśnień obwinionego Sąd potraktował jako przyjętą linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełniony czyn.

Rodzajowym przedmiotem ochrony w wypadku obu czynów stypizowanych w art. 70 KW jest **bezpieczeństwo osób i mienia**. Za przedmiot ochrony w wypadku § 2 uważane jest bezpieczeństwo osób i mienia (W. Radecki, w: M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń, 2016, s. 572; G. Kasicki, A. Wiśniewski, Kodeks wykroczeń, 2002, s. 232) lub życie i zdrowie człowieka (M. Budyn-Kulik, w: M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2009, s. 259). Pierwsze ze wskazanych stanowisk zakłada, że pełnienie czynności zawodowych w stanie po użyciu alkoholu lub innego podobnie działającego środka może prowadzić do naruszenia różnych dóbr, nie tylko życia i zdrowia człowieka. Założenie to wydaje się być prawdziwe, z tym może zastrzeżeniem, że stosunkowo najczęstsze i najbardziej transparentne wydają się być zagrożenia dla życia i zdrowia. Jednak co do zasady należy przyjąć, że szczególnym przedmiotem ochrony jest w art. 70 § 2 KW **bezpieczeństwo osób i mienia**. Znamieniem czynnościowym wykroczenia z § 2 jest podjęcie czynności zawodowych po użyciu alkoholu lub innego podobnie działającego środka. Chodzi o niezachowanie obowiązku trzeźwości i wykonywanie czynności zawodowych w stanie po użyciu alkoholu lub innego podobnie działającego środka. Obowiązek trzeźwości jest statuowany w przepisach prawa pracy, z których najistotniejszym jest art. 108 § 2 KP (por. M. Budyn-Kulik, w: M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2009, s. 262; W. Radecki, w: M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń, 2016, s. 577). Słusznie zauważa się w doktrynie, że w obecnym stanie prawnym **samo spożywanie alkoholu w miejscu pracy nie jest wykroczeniem. Jest nim dopiero podjęcie czynności zawodowych w stanie po jego spożyciu** (W. Radecki, w: M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń, 2016, s. 577). Do tego ostatniego może dojść w sytuacji, kiedy sprawca rozpoczął wykonywanie czynności i dopiero w trakcie jej wykonywania spożywał alkohol lub przyjmował inny, podobnie działający środek.

Podmiot wykroczenia z § 2. Wykroczenie z § 2 ma charakter indywidualny (M. Budyn-Kulik, w: M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2009, s. 263; odmiennie W. Radecki, w: M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń, 2016, s. 581; J. Piórkowska-Flieger, w: T. Bojarski, Kodeks wykroczeń, 2007, s. 181), i to nie tylko dlatego, że może być popełnione wyłącznie przez osobę, na której ciąży jakieś obowiązki zawodowe lub służbowe, lecz przede wszystkim dlatego, że może je popełnić wyłącznie osoba, na której ciąży obowiązek zachowania trzeźwości. Przepis stanowi bowiem o podjęciu czynności zawodowej wbrew obowiązkowi zachowania trzeźwości. Obowiązek ten może dla sprawcy wynikać z regulaminu pracy, zakresu czynności, charakteru faktycznie sprawowanej funkcji czy zajmowanego stanowiska.

Reasumując poczynione rozważania prawne i rozważając kwestię winy i odpowiedzialności karnej Sąd zważył, iż zachowanie M. K. jednoznacznie wskazuje, że przed zakończeniem swego dnia w pracy podejmował jako pracownik czynności zawodowe na terenie zakładu pracy (...) znajdując się pod wpływem alkoholu

Nie ujawniły się okoliczności wyłączające winę obwinionego w rozumieniu kodeksu wykroczeń. Obwiniony jako osoba dorosła i dojrzała miał w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia tego czynu i kierowania swoim postępowaniem. Mógł więc zachować się zgodnie z normami prawnymi. Nie zaistniały także w przedmiotowej sprawie żadne szczególne okoliczności, które wyłączałyby bezprawność czynu obwinionego.

Obwiniony M. K. swoim zachowaniem polegającym na tym, iż w dniu 07 kwietnia 2021 roku około godz. 14:00 na terenie firmy (...) w P. przy ulicy (...) wbrew obowiązkowi zachowania trzeźwości podjął czynności zawodowe znajdując się w stanie po użyciu alkoholu- I badanie o godz. 15:14 – 0,71 mg/l, II badanie o godz. 15:31 – 0,62 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym wyczerpał dyspozycję **art. 70 § 2 kw.**

Wymierzając obwinionemu M. K. karę za wykroczenie z art. 70 § 2 kw Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości tego czynu. Zdaniem Sądu społeczna szkodliwość czynu jakiego dopuścił się M. K. przekracza stopień znikomości. Obwiniony swoim zachowaniem naruszył dobro ważne dla społeczeństwa – p-ko ochronie bezpieczeństwa osób i mienia i dlatego pozostające pod ochroną prawa. Istotne znaczenie ma także fakt, iż obwiniony działał świadomie, z czysto subiektywnych i złośliwych pobudek, że mu się ta praca już nie podobała.

Na korzyść obwinionego Sąd poczytał fakt, iż A. R. nie był dotychczas karany.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności Sąd na podstawie art. 70 § 2 kw wymierzył M. K. karę grzywny w wysokości 300 złotych. Sąd jest przekonany, że kara ta spełni zadania w zakresie prewencji indywidualnej i będzie ostrzeżeniem także dla innych potencjalnych sprawców tego typu wykroczeń.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpow, zaś o opłacie karnej na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt.1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. – o opłatach w sprawach karnych /tj. Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. Zm/.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji.